

Demokratická Republika Kongo 16.10. -11. 11. 2009

Tentokrát se bez velkých úvodů a představování země jako takové, což jsme tak učinili v předešlém díle, pouštíme dále do víru dění.

27. 10. úterý

Po celonočním dešti opět vyrážíme na bahnobrátky. Opět před námi stálo několik „splácaných“ mostů, které byly připraveny spíše na rozvor nákladních aut, než něčeho menšího.

Hloubka brodů se nenápadně zvyšovala a zvyšovala, byla-li dobrá nálada a optimismus, byla i chuť vylézt z auta a udělat nějakou fotku, jako třeba před mostem, kde vítězili obavy, nervozita a nebyl čas na hrdinství, nebyla ani nálada zastavovat v bahně, nějak se dostat před brod a fotit jak si to brodíme. Kolem poledního přijíždíme do Kaniama. Na mapě větší město, v reálu velká vesnice plná lidí, dětí ve stejnokrojích co šli ze školy, nebo do školy. (T: foto dole= školní jídelna:o))

Ve městě hledáme čerpačku, marně, na černém trhu akorát benzín do motorek. Naštěstí se informace o shánějících běloších rozšířila rychle a někdo si nás našel, aby nám po sléze za přítomnosti jeho dvaceti dětí, či pomocníků, nalil do auta 40L nafty za 40Kč/L.

Dál tedy pokračujeme po N1. Cesta je mimořádně bahnitá, kluzká. Jedeme tak pětikilometrovou rychlostí. Několikrát zapadáme, většinou ve vesnici, tam jsou cesty nejrozbahněnější, bahna nejhlubší. Podezírám vesničany, že díry ve vesnicích hloubí úmyslně, protože pokaždé když zapadneme přiběhnou pohotově s lopatou a již začínají smlouvat o ceně za jejich pomoc. V každé vesnici trochu jiná mentalita lidí, jinak reagují, jinak se baví, jsou jinak oblečení. V jedné takové vesnici, se nám z bahna nepodařilo

vyjet tak jednoduše, proto stále v dobré náladě a pln optimismu (to se projevilo tím, že sem vyndal foťák) jsme vymotali naviják a vytahovali se. Pochopitelně za pár minut kolem bylo několik desítek „fandících“, přeci jen auto ve vesnici je událost. Dnes se nám nedařilo, cesta se několikrát jen tak rozdvjovala a my se několikrát museli vracet, abychom našli tu správnou cestu.

Projíždíme jednou takovou vesnicí, před námi tři cyklisti, si to drandí uprostřed cesty, což je nezvyklé, protože pokaždé když cyklista slyší auto, vrhá se střemhlav z cesty. Kamiony se totiž cyklistům nevyhýbají, proto u samotných cyklistů jde o pud sebezáchovy. Tito cyklisté před námi hlasitě dokola prozpěvovali něco jako „hulaholuhilo“. Nijak jsme nespěchali, ani nám to vlastně momentálně netroubí, tak jsme jeli postupně za nimi. Bylo zajímavé sledovat, jak dav který cyklisté míjejí, se postupně přidává ke zpěvu. V dálce vedle cesty byl kostelíček, bahnitá velká chýše. Postupně z ní vyšlo několik žen, pak vyběhla proti cyklistům asi desítka žen s rozpraženými rukama, padali na kolena a s křečovitou grimasou plnou slz padaly do prachu. V tom sem si všiml, že na posledním ze tří bicyklů, postarší muž drží v náručí bezvládné dětské tělíčko. Projížděli jsme pomalu kolem a sledovali tu životní tragédii a nechávali ji někde za sebou.

Dál pokračujeme v bahenním hnusu. Projíždíme vesničkami, jedeme tak pomalu, že všechny děti z vesnice jdou či běží vedle auta a naskakují na něj. Chvilka je na autě až třicet dětí (T: což se rovná děti ze dvou ze tří rodin), jsou všude. Vzhledem k tomu, že Jahůdka, ani její tlumiče nejsou v nejlepší kondici a abychom neradi nějaké dítě přejeli, Terka začala dětska odhánět. Trochu jí začali ujíždět nervy, nestíhala (T: trochu ne, ujížděli mi pořádně s přibývajícimi kukuřičnými klasy přistávajícimi na mě, tuto nevinou dětskou hru bych nazvala „kdo sestřelí bělošku“). Stavíme ve vesnici u pumpy na vodu, Terka si povídá s nějakou stařenou, pak jí poví, že se jmenuje Tereza, do několika sekund skanduje asi stovka dětí kolem „Tereza, Tereza“ Odjíždíme a skandování je skoro rychlejší než naše rychlost a Terky jméno zní i na konci vesnice.

Jsme unavení, nacházíme místo pod mangovníkem, ale začíná foukat vítr, tak bychom neradi přišli k úrazu, proto jedeme raději dál. Pár minut před setměním nalézáme pěkné místo, vedle opuštěného statku, kde není naštěstí nic, co na nás může z výšky padat. Večer jsme opravdu vyčerpaní, doslova se svalíme do postele a jen tak čučíme na hvězdy a odpočíváme, začíná pršet.

Terky hláška dne: „Už mě z té jízdy bolí kozy!“ Né že by tento ženský orgán měla nadmíru vyvinutý, ale na Koňských cestách, kde lítá nahoru a dolů celkem všechno, tedy není divu.

Dnes jsme ujeli 123km a byly za volantem cca 12 hodin

28. 10. středa

Ranní krásné svítání. Jedeme dál. Cesta kupodivu o trochu lepší. Lidi jsou drzejší, policajti více penězochtivější, úředníci na imigračním rovněž. Přijíždíme do města Luputo, malá tečka na mapě, ale velké město a hlavně něco, co připomíná asfalt.

Kdesi za městem vidíme nádhernou velkou katedrálu, nebo něco tomu podobného, co nyní slouží jako škola.

Po díravém asfaltu pokračujeme dál směr Mbuji-Mayi. Asfalt, vesničky, políčka, chatrče.

Za městem ve vesnici proti nám jde jakýsi sto, možná dvoust členný průvod. V čele průvodu jede pomalu cyklista, na nosiči má asi metrovou rakev. Za ním asi dvoustovka převážně žen. Všechny tančí, zpívají, smějí se, jsou ve zvláštním tranzu.

Mbuji-Mayi, velké moderní město, několik čerpaček, moderních budov, spousta domů a budov ve výstavbě, asfaltka všude ve městě rovněž. Před vstupem do města opět policejní kontrola a kontrola z imigračního. Jako vždy ukazujeme kopie pasu, kopie víz, kopie všeho. Opět chtěli vidět originál, opět jim Terka ukázala z dálky originál pasů. Tentokrát však úředník Terce pasy vytrhl a někam s nimi utek. Terka za

ním vyběhla.(T:podezřívám policisty, že mají v základním výcviku předmět „Chňapni, uteč, nepouštěj”) Nakonec úředník tvrdil, že naše pasy jsou propadlé, nemalou chvíli jsme se dohadovali a pak že s ním máme jet na ředitelství, respektive ho tam máme odvézt, ale že sám s námi nepojede, že musíme vzít i jednoho se samopalem. Tedy narvali jsme všechny a jeli jsme.(T: toho se samopalem sem nechtěla do auta tak visel venku na nášlapu, a když to lidi viděli, usoudili, že jsme taxík) Pochopitelně jsme dojeli na ústředí, tam seděl nějaký člověk, co tomu rozuměl a řekl, že je vše v pořádku, chtěl sice peníze na to, aby si mohl udělat kopii pasu (asi dvě koruny a kopii si nakonec i udělal) a tím to celé skončilo. A ještě nás onen ředitel prosí, zda by jsme dva pracovníky, které jsme přivezli, nedovezli zpět. Se sebezapřením tak činíme a asi dva kilometry je vezeme před město. Když si pak při vystupování řekli o nějaké peníze, myslím jsem, že je Terka umlátí hasákem či pantoflí.

Zápletka s policií, či s imigračním je častá a vždy má stejný scénář.

Vracíme se do města, tankujeme a hledáme tu správnou cestu z města směr Kananga. Jsme nažhavený na asfaltku, i dle mapy to má být asfaltka. Ptáme se na cestu všude možně, u letiště nám ochotný anglicky mluvící maník vysvětluje cestu z města. Jen taktak uskakuje, když se na něj valí asi dvacítká třístalitrových sudů s naftou a my jen taktak ujíždíme, aby nám to nepřeválcovalo Jahůdku. Cesta z města vede hlubokým, měkkým pískem, hluboké koleje, úzké cestičky. Proplétáme se s tím, že tady někde musí být ten asfalt. Z toho omylu nás poté vyvedlo několik lidí. Každých několik kilometrů kontrola, policie, imigrační, vojáci, pořád někdo, pořád někdo chce peníze, pivo, cigarety, boty, už nám z toho hrabe. Po setmění sjíždíme několik metrů z cesty a kempujem. Když zavřu, vidím před očima úředníka jak mne o sebe prsty, že jako chce peníze, otevřu vyplašeně oči, zavřu je, jestli tam ještě je a on tam je jinej, mrknu a jinej Byli tam celou noc a chtěli prachy i v noci.

Dnes ujeto krásných 233 km za volantem 8hodin.

29. 10. čtvrtek

Ráno nás před rozedněním budí budík, společně s dvacítkou zvědavců s motikama na rameni. Bez snídaně, bez ranní rozcvičky a všech ranních rituálů odjíždíme. Asi za hodinu, tedy po deseti kilometrech parkujeme pod velkým mostem.

Dospravovávám upadlé kolo a obhlížím spodek. Přicházím na to, že jedna brzdová destička, vlastně všechny zadní jsou totálně sjeté a místo brzdového kotouče vzniká gramofonová deska. Zjišťuji, že loupání v autě při nerovnostech je zapříčiněno prasklým rámem na obou stranách. Plán je jasný, dojet do Kanangy a tam nechat vše zavařit. Kolem máme stále asi padesátku obdivovatelů a zvědavců co se nepřestávají vyptávat. Naštěstí všude kolem byly zbytky starého železného mostu, tak sem kus několika želez hodil na střechu a vyrážíme. Svařování v Africe nikdy není problém, problém je většinou s materiálem, co zavařit, čím to zpevnit, čím to vyztužit.

Po romantické, docela dobré cestě přebíhající zelené kopečky jsme jeli směr Kananga, do které jsme chtěli dorazit zítra.

Z cesty, která vedla po loukách se stala mávnutím proutku bahnitá cesta vedoucí vesničkami. Stále dolarochtiví policisté. Lidé stále víc a víc něco chtějící a pokřikující, děti pobíhající kolem auta s nataženými dlaněma, naskakující na auto. Nějaká holčička po nás švihla kamenem, co přistál na čelním skle. Naštěstí nic neudělal s oknem, ale se mnou. Vyskočil sem z auta aniž jsem pořádně zastavil a vystřelil za oním zlobivým dítkem pln vzteku. Běžel sem kukuřicí mezi chýšema a říkal si, ať jí hlavně nechytím, protože bych vlastně nevěděl, co bych udělal. Proběh sem se pěkně a stále pln nasranosti se vracel do auta. Oba jsme s Terkou opravdu hodně našťvaný, plný nasranosti (T:ale tato scénka mě opravdu pobavila:o)), unavení a je krásně vidět jak naše vnitřní nasranost se zrcadlí na tom co se děje kolem, jak my sami si svými myšlenkami tvoříme to, co zažíváme. Soustředíme se na to, abychom se uklidnili a netvořili si nemilou budoucnost, moc nám to nejde.

Míjíme několik zapadlých, přeložených nákladňáků. Naopak nás míjí jako smyslů zbavený řidič v Toyotě s třiceti pasažéry. Místo na kemp nacházíme vedle kostelíčku, několik kilometrů od vesnice. Posekaná tráva, velký strom, z něhož nemá co padat, tak zůstáváme. Lidé na cestě nás vidí zřetelně, ale všichni jen procházejí, nebo nás jen pozdraví. Tři hodiny před setměním sedíme a opravdu jen odpočíváme, nabíráme síly. Po dlouhé době příjemná činnost. „Náš“ technik, zachránce v ČR, neodpovídá, snad se nezabil v tom porche o kterém psal, že bude testovat opravené turbo. Všude kolem prší, hromy blesky, stmívá se a pozorujem hromobití v dálce. Neprší, ale je tak vlhko, jako by pršelo.

Dnes ujeto 78km

30.10. pátek

Po ranním rituálu vyrážíme do Kanangy. Cesta nejprve hluboký písek, ten pomalu přechází v tvrdší a tvrdší podklad a přejde těsně před městem v díravý asfaltový podklad. Zadní brzdové destičky jsou KO, takže prakticky nebrzdíme. Svářeče nacházíme u silnice při příjezdu do města. Z přivezeného materiálu vybíráme vhodné kousky, diskutujem o ceně, tedy Terka, ta je na to dobrá a pouští se do práce.

Svářečka po africku zaplňuje celou místnost 4x4 metry, kde je generátor, metrový transformátor, všude to jiskří, stříká nafta, blejská to, raději se k tomu nepřibližuji.

Opraveno a jedeme do města. Před městem policie otravnější než obvykle. Ve městě na benzínce nás odchytává pracovník imigračního, tvrdí, že tam pracuje a že se tam musíme jít zaregistrovat. Přichází k nám i Choram, maník z Pakistánu, směňuje nám peníze a zve nás na oběd. Povídání co tu dělají, co co stojí atd. (obchodují tu s kosmetikou-neskutečně dobrý obchod, že tu dům k pronájmu bez elektřiny, bez vody stojí 2000 usa dolarů, že tu učitel, nebo policista berou měsíčně 10-40 usa dolarů, ale že často půl roku nedostali výplatu) po tří hodinovém povídání jsme šli na imigrační, tam vše hladce a poprvé tam po nás nechtěli peníze, poté se s Terkou dohodnem, že přijmeme pozvání od Chorama, že u něj přespíme na zahradě v autě. Terka tam krmí malé kůzle. To za pár minut podříznou a naporcujou k večeři. K večeři dorazí ještě dva Pákistánci a jeden Ind, všichni dělají v UNprofor. Povídání o všem možném, tedy hlavně o Africe, mentalitě, DRC atd.

Dnes ujeto 82km

31.10. sobota

Ráno se loučíme s hostiteli, ty nám ještě dávají dárky v podobě místních dřevorezeb a nějakého jídla. Poté vyrážíme směr Tshikapa. Asfaltka se rázem mění v bahnitou cestu. Ještě než vyjedeme z města procházíme pěti nepříjemnými policejními kontrolami. Na jedné z nich k nám přibíhá postarší zarostlý běloch a zdraví nás, pravděpodobně pracovník na nějaké misi, vypadal zoufale, vyčerpaně, asi jako my. Bahnitá cesta se postupně mění spíše v cyklostezku, kde autem člověk projede, ale na obou stranách cesty ohýbá větve.

Cesta je často stržená deštěm a vodou, často musíme kličkovat mezi domky, vesnicí, nebo si musíme razit cestu lesem. V jedné vesnici se zasypala celá cesta, tak místní vykopali příkop aby auta nemohli projíždět

skrz vesnici. Chvilku jsme to tam s nima řešili, pak přijel nějaký maník na motorce, chvilku na ně řval, pak jim dal nějaké peníze a oni díry zasypali a nechali nás projet. Maník na motorce si pak od nás nevzal ani kačku. Cesta špatná. Všude kolem husté vysoké lesy, vlhko, hmyz.

Cesta stále horší, akorát pro cyklisty. V každé vesnici neprůjezdná a vždy nám někdo musel ukazovat kudy se nejlépe prokličkovat, abychom projeli.

Zvláštní radostný pocit, když opravdu jen naší přítomností v lidech, v dětech člověk vyvolá opravdu velké štěstí a radost a někdy pro ně i zážitek na celý život.

K večeru se cesta zužovala, v jednu chvíli se začal trhat svah, kopali jsme, všude kolem asi dvě stě dětí (T: = 20 rodin neboli 20 rodičů) a přihlížejících. Jeden dospělí děti odháněl a opravdu pomáhal kam zajet a jak jet. Po hodině jsme svah odkopali a mohli jsme projet o pár dalších metrů dál, tam zase vidíme cestu zavalenou pískem. Opět kopeme. Všude kolem spousta dětí, lezou po autě, houpají s ním, křičí, pláčají do nás. Stmívá se, opět odkopáváme kus srázu, abychom se vešli. Dvě hodiny po setmění přijíždíme po půl kilometru do malé vesničky, spolu s námi dvoustovka lidí, dětí. Se starostou se bavíme o tom, zda tu můžeme přespat, slibujeme mu nějaké peníze když zařídí abychom alespoň metr od auta nikoho neměli. Souhlasí, s kolegou do ruky berou klacky, běhají kolem auta a řežou to hlava nehlava, z auta slézají i ty nejotrlejší. Nicméně dvě stě členný dav cítí sílu oproti dvěma chlapíkům. Útočiště nacházíme před místní chýší. Jedno z dětí mi stihne ukrást baterku. Už rezignující jen sedím v křesle, (T:otočili jsme se čelem k chatrči, metr od zdi, abychom aspoň chvilku měli pocit soukromí a neviděli davy lidí, když už se ten pocit realizoval, mrklo na mě oko v díře ve zdi domu:o))když už ho žužlám kus chleba a jen dýchám.

1. 11. neděle

Již ráno před svítáním kolem auta desítky lidí. Ráno přišel i učitel co trochu umí anglicky. Domlouváme se, že mě starosta veme na motorce dál po cestě, abych viděl, zda je to reálné to projet. Cesta hrozná, řidič taky, asi dvakrát jsme málem spadli a cesta zcela neprůjezdná, museli bychom asi pětkrát hodně kopat, kdybychom chtěli projet.

Vracíme se zpět k autu a sháníme Info kudy tento úsek objet. Terka získává informace od dvou zdrojů, které jsou shodné. Vrátit se asi dvacet kilometrů, doleva a po dvaceti opět doleva. Jak jednoduché. Ráno ještě opravuju světla, co večer přestaly svítit. Všude v elektrice a v autě je voda, spousta drátu je shořelých. Dopoledne vyrážíme na objížděku. Snad to vyjde. Opět projíždíme vesničkami krokem, na auto opět naskakují děti. Terka vylezá na střechu a odhání je, dětska jí berou, jako dobrý pohyblivý cíl a hází na ní vše co mají po ruce.(T:a já sbírám všechnu „munici“ co se zastavila na střeše a začínám protiútok:o)to vyprovokovává těžší „munici“ a dostávám přímý zásah kilovou ztvrdlou hlinou do hlavy:o)) Objížděka se zdá být dobře průjezdná a snad ta správná.

(toto nebyla žádná výrazná překážka, či dlouhé kopání, jen byla po ránu dobrá nálada a optimismus na to abych vytáhl foťák a něco zaznamenal)

Průměrná rychlost, ale nepřekročuje deset kilometrů v hodině, proto po setmění vedle cesty ve vysokém rákosí to po 97 kilometrech zapícháváme jak jinak než dost unavení.

2. 11. pondělí

Ráno vstáváme před rozedněním, snídaně, rozcvička. Pak přichází „delegace“ asi dvaceti chlapů. Vše v přátelské atmosféře, vyptávají se na vše, komunikativně odpovídáme, pak ten „nejvyšší“ boss chce vidět pasy a my omámeni důvěrou je dáváme z ruky. Následně je nechce dát z ruky (T:můj první úspěšný rychlý pohyb a jeden z pasů jsem mu vyškubla), že nejsou platná víza, nebo něco podobného. Asi půl hodiny se snaží někam volat. Z přátelského povídání se stává hlasité řvání. Prý musíme s bossem do jeho kanceláře. OK že ho tam odveze, prý chce do auta vlézt akorát se svou ochrankou. Terka ho nastrčí do auta, jeho „ochranku“ naopak odstrčí a jedeme do jeho kanceláře. Během několika málo minut bylo kolem bossovi hlavní chýše asi sto lidí. Boss pořád někam volal, někdo jiný přicházel, pak odcházel. Asi po hodině čekání boss přišel a bez jediného slova nám vrátil pasy.

Né příliš klidní a v dobré náladě jsme vyrazili dál. Čas hraje proti nám, do sousední republiky to je asi 1300km a my už máme víza na dva týdny, nevíme, jaká bude další cesta, Jahůdka toho začíná mít plné ráfky a my toho začínáme mít plné všechno.

Cesta je bahnitá, vyjetá od velkých nákladáků, všude deštné pralesy, lesy, mosty stále nic moc, raději si každý most projdu předem a sem rád že šíře mých pneumatik není podobná galuskám.

Již v době oběda jsme dost unavení, za sebou máme jedno vyprošťování, tak se dohodnem, že to kolem druhé zapíchnem. A tak se taky stalo, kolem druhé jsme to zapíchli. Zapíchli jsme to uprostřed vesnice, do hlubokého bahna. Nejprve kolem nebylo ani živáčka, do několika minut kolem bylo tak čtyřista lidí. Každý chtěl sto dolarů za to, že nám pomůže. Vytahuji naviják a začínám se přitahovat za nejbližší strom. Naviják zasmrdí a tím se s námi loučí a odchází do elektronického nebe. Hledáme nějakého šéfa, někoho kdo tu má auto, nebo kdo umí anglicky. Kolem Terky běhají chlapy a trhají jí vlasy, s jedním se skoro popere, když jí začne uřezávat vlasy žiletkou. Chvilku za ním běhám, ale marně.

Nacházíme místního lékaře, co umí anglicky, jde s námi za místním diamantovým bossem a dohadujem se, že nám pomůže vytáhnout svým autem Jahůdku. Skrz doktora se dohadujem i na 20 usa dolarech že za to sežene pár chlapů, co budou auto vykopávat.

Asi dvě hodiny vykopávalo šest chlapů Jahůdku, mezi tím jsme se pokoušeli Toyotou Jahůdku vytáhnout, ale marně. Po třech a půl hodině konečně venku. Doktorovi dáváme peníze, aby je rozdělil. Ten mizí v davu pod špinavýma rukama (T: ti nejbystřejší se ho snaží dohonit). Pochopitelně chtějí po nás peníze znovu a jiní, už se nedohadujem, balíme vše a mizíme. Ale zmizela naše lopata. Jdeme za doktorem a naštěstí lopatu odněkud Terka s doktorem přináší. (T: z chatrče na druhém konci vesnice)

Jsme na pokraji zoufalství, na dně dna toho nejdutějšího a to že nás čeká ještě 1300km nás vůbec neuklidňuje, spíš naopak.

Asi po pěti kilometrech to zapícháváme v malé vesničce u dvou starců a jejich rodin. Trochu umí anglicky, jsou milí a my díky nim přicházíme na jiné, optimističtější myšlenky, vaříme večeři, vaříme jí víc i pro hostitele, ale nějak se nepovedla, nějaké místní listoví je nějak hořké.

Večer pouštím na noťasu animovanou pohádku o ovečkách, seběhnou se děti z celého okolí, i dospělí a asi čtyřicet diváků spořádaně sedí před jedenáctipalcovým monitorem a dívá se na několik dílů večerníčka o ovečkách.

Už uklidnění a v lepší náladě jdeme spát.

3.11. úterý

Ráno se loučíme s Andrejem (žluté tričko) a s Ezechielem (proužkatá košile)

Všichni ve focení našli určité zalíbení tak se postupně přišli nechat vyfotit, chtěli všichni

Chtěli se fotit i s náma, teda spíš hlavně s Terkou

Po hodinovém focení vyrážíme dál. Cesta rozježděná od nákladáků, spousta bahna a vody. Po hodině jízdy máme s Terkou zvláštní pocit a klepání kolenou. To bylo předzvěstí většího uvíznutí. Tentokrát vody bylo tolik, že se dostala hravě do auta. Terka nalézá šéfa nedaleké vesnice a domlouvá se na odměně za partu kopačů. Po chvilce asi deset lidí začíná kopat a odvádět vodu. Terka pobíhá v bahně po pás, já kopu další odvodňovací „kanálky“ aby se hladina snížila a voda vytekla i z auta. Po třech hodinách urputné dřiny odjíždíme. V autě mokro, z těch neopravitelných škod pouze aku vrtačka Bosh, jinak jen voda a bahno v autě.

Po pár dalších hodinách dorážíme do Tshikapi. Terka si u jedné policejní kontroly před městem meje nohy v lavoru, co jí přináší policistka. Tshikapa je pulzující město plné prodejců, stánků a policistů.

Cesty tam vlastně nejsou, ty se používají jako skládky, které následně pročistí velká voda, co přichází s železnou pravidelností (T:takže denně). Cesta je příšerná, zničená vlastně neprůjezdná od nákladáků. Nabíráme do auta nějakého maníka, s kterým pomalu vykličkováváme tím správným směrem. Semtam něco odkope, semtam domluví, že projedeme přes něčí zahrádku, nebo někde povalí plot. Dost nám pomohl, proto mu rádi platíme za pomoc a jedeme dál sami.

V nějaké místní restauraci (T:občerstvení pro cyklisty-dopravce) u cesty si kupujem něco z místních specialit s vidinou, že nám to dodá energii. Jsme mokří, špinaví, vyčerpaní. Vlhkost vzduchu je přes devadesát stupňů, takže když člověk udělá jeden krok, rázem propotí celé tričko. V autě mokro, bahno, zásoby jídla se ztenčují. Místo na spaní nalézáme na staré neprůjezdné cestě. Děláme si večeři, začíná pršet. Odevzdaně se jen slíkáme do Adamovy a Eviny roby a večeříme, jak nás pánbů stvořil. Čůrky bahna z nás stékají a my si vychutnáváme zapomenutý pocit čistoty.

Dnes ujeto 79km.